

РЕШЕНИЕ

№ 175

гр. Дупница, 15.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДУПНИЦА, IV-ТИ СЪСТАВ ГО, в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Миглена С. Кавалова Шекирова

при участието на секретаря Росица К. Ганева
като разгледа докладваното от Миглена С. Кавалова Шекирова Гражданско дело № 20211510102295 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по предявена искова молба от В. К. Г., с ЕГН *****, с адрес: град Рила, ул. “Свети Иван Рилски“ № 34, общ. Рила, Област Кюстендил срещу РИЛСКА СВЕТА ОБИТЕЛ – РИЛСКИ МАНАСТИР с ЕИК 000264562, представляван от Игумена Епископ – Евлогий.

Ищецът твърди, че ответникът е бивш нейн работодател по силата на сключения на 20.08.2009г. между тях трудов договор № 8/20.08.2009г., като длъжността която заемала близо 11 години в Рилската Света Обител - Рилски манастир била „главен счетоводител“. Независимо от съвестното му изпълнение на всички трудови задължения и факта, че не е ползвала реално и един ден отпуск в периода, а документално я карали да сочи, че такъв е ползван, отношението на работодателя ѝ се коренно променило след като отказала да поема и функциите на оперативен счетоводител и касиер, който по сходен начин принудили да напусне. В края на месец април след ясният ѝ и категоричен отказ да започне да съвместява и да поема и изпълнява и чужди трудови функции, за да намали игумена разходите си за работна заплата на служители, което е недопустимо по закон, същият започнал да я притеснява и тормози, за да напусне, започнали да ѝ поднасят всеки работен ден в края на месец април 2021 г. заповеди за даване на писмени обяснения за всевъзможни обстоятелства, без да ѝ се даде възможност да се запознае с тях, като ѝ се връчи препис, а виждала че срокът за обяснения във всяка една от тях бил посочен „незабавно“, тя нямала и физическа възможност да отговоря по тях, защото работодателят ѝ искал да се подпише, че е запозната, а дефакто не ѝ се давала такава възможност. На 26 април 2021 г. при отиване на работа, установила, че външната врата на помещението в което полага труд вече почти 11 години и на която била табелката „гл. счетоводител“ оперативно счетоводство и каса № 213 била запечатана, без да има причина и без да е известна за това. С касиерката Г. Г. били насочени към друго помещение, стая № 211 от секретаря на Рилската Света Обител – Архимандрит В.. След дълго чакане да започне работният ден, на нея и на касиера Г. Г. им връчили поредна Заповед № ЛС-04-21-104 от 26.04.2021 г., но вече срещу подпис. Всичко, което било наредено със заповедта, било надлежно изпълнено и предадено по начина указан със същата. След приключване на вмененото ѝ задължение с нея и поискване на протокол за предаване, такъв не ѝ бил даден и предоставен. След приключване на издаването останала в

помещението на счетоводния отдел, защото била издала ключовете от помещението на гл. счетоводител. На 27.04.2021 г. при отиването ѝ на работа не била допусната до кабинета си и стояла целия работен ден в канцеларията на счетоводството. Към обяд била повикана от Игумена на манастира Адрианополски епископ Евлогий в присъствието на манастирския събор /управителен орган на манастира/ в игуменарната на обителта. При влизането ѝ Игуменът заявил, че е запознал манастирския събор и манастирските братя за ставащото през последните работни дни, без да ѝ поясни какво ги е запознал, тъй като тя вече имала много наблюдения на начина на упражняване на принуда спрямо нарочени хора и не знаела защо се правят тези безсмислени театрални сцени. На 27.04.2021г. подписала изготвена от работодателя ѝ молба за напускане от нейно име, на 28.04.2021г. изготвила друго заявление за прекратяване на правоотношението ѝ но тази ѝ молба и молбата ѝ за отпуск били укрити от работодателя ѝ, последвали проверки на работата ѝ от прокуратурата и на 21.09.2021г. получила по пощата антидатираната от ответника според нея Заповед № ЛС-04-21-123, носеща дата 16.07.2021 г. и прикачената към нея Заповед № ЛС-04-21-123, носеща дата 16.09.2021 г. с първата от която ѝ е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ за неявяване на работа, а с втората ѝ е прекратен два месеца по-късно от издаването на първата трудовият ѝ договор, като за подател на пратката бил посочен Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, като адреса за изпращач бил посочен град София, пк. 1000, бул. „Княз Александър Дондуков“ № 3, а самият плик носи и от двете страни щемпелите на пощенската станция в град Рила. Оспорва прекратяването на трудовото ѝ правоотношение по подробно изложени в исковата молба съображения. Отделно от горното твърди, че не е ползвала отпуск за 2019 г. и 2020г. и полагащите ѝ се дни за 2021г. – по 25 дни за 2019г. и 2020г. и 9 дни за 2021г, поради което и доколкото трудовото ѝ правоотношение е прекратено на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 ГПК моли съдът да постанови решение, с което:

1. да признае уволнението ѝ за незаконно и да отмени Заповед № ЛС-04-21- 123 от 16.07.2021 г. и Заповед № ЛС-04-21-123 от 16.09.2021 г.;

2. да осъди ответника да ѝ заплати следните суми:

- на основание чл. 128, ал. 2 КТ - неплатено трудово възнаграждение за месец април 2021 г., което възлиза на сумата от 2 240, 73 лв. бруто за отработените и незаплатени работни дни, както и мораторна лихва в размер на 123, 87 лв., начинаеща от 01.05.2021 г., съгласно клаузите на трудовия договор;

- на основание чл. 224, ал. 1 КТ - неплатено обезщетение за неизползван годишен отпуск за 2019г., 2020г. и 2021 г., възлизащо на сумата в размер на 5 106, 43 лв., ведно с лихвата за забава, както и законна лихва върху посочените и неплатени в срок възнаграждение и обезщетение считано от датата на депозирането на настоящата искова молба в съда до окончателното изплащане на сумите.

Претендира сторените в производството разноски.

В срока за отговор на исковата молба е депозиран такъв от ответника, в който отговор се изразява становище за недопустимост на иска за отмяна на уволнението, частична неоснователност на иска за заплащане на обезщетения и предизвестие по подробно изложени в отговора на исковата молба съображения, прави искане за прихващане на посочените в отговора на исковата молба суми.

Съдът като прецени по реда на чл. 12 от ГПК събраните по делото доказателства във връзка с доводите и съображенията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Ответникът не оспорва твърдението, че с ищцата са били в трудови правоотношения, като това обстоятелство се установява от приетите по делото писмени доказателства – трудов договор № 8 / 20.08.2009г.; длъжностна характеристика за главен счетоводител, подписана от ищцата.

Със Заповед № ЛС-04-21-123 от 16.07.2021г. на ищцата от ответника е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ на основание чл. 195, ал. 1 и чл. 192 КТ, поради

неявяване на работа от 01.06.2021г. до 04.06.2021г., която заповед ищцата е отказала да получи на 20.07.2021г.

Със Заповед № ЛС-04-21-123 от 16.09.2021 г. е прекратено трудовото правоотношение между страните на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ, която заповед е получена от ищцата по пощата на 21.09.2021г.

Със Заповед № ЛС-04-21-123 от 16.06.2021 г., получена по пощата от ищцата ѝ е поискано обяснение за неявяване на работа за периода от 05.05.2021г. до 16.06.2021г.

Издадени са от ответника заповед № ЛС-04-21-103 от 23.04.2021 г. и заповед № ЛС-04-21-95 от 23.04.2021 г., за даване на писмени обяснения от ищцата по реда на чл. 193 КТ и наложено наказание „предупреждение“ за уволнение, в които заповеди е посочено, че ищцата е отказала да получи заповедта за писмени обяснения и я е върнала на връчителя, а втората я пуснала в машината за унищожаване на документи без да я прочете.

Със заповед № ЛС-04-21-104 от 26.04.2021 г. на ответника е наредена документална инвентаризация и отговорно пазене в служебното помещение на главния счетоводител на ответника, която заповед е подписана от ищцата.

Със заповед № ЛС-04-21-107 от 28.04.2021 г. на ответника е наредено приемо – предаване на счетоводната документация от ищцата В.Г. на В. М.-назначена за гл. счетоводител със заповед на ответника от същата дата.

Видно от писмо на ТД на НАП – Кюстендил от 07.01.2022г. с приложения, изпратено въз основа на искане от съда при направена справка в информационната система на НАП на 07.01.2022 г. за ищцата от ответника няма с дата 01.05.2021 г. подадена информация за спиране на осигуряването, на 24.09.2021 г. по интернет с КЕП е подадено уведомление за прекратяване на трудовия договор с дата на прекратяване 21.09.2021 г. на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 от КТ, информация за осигуряване /декл. обр. 1/ е подавана до месец април 2021 г. вкл. и за месец юни 2021 г. с изплащане на парично обезщетение, за месец април 2021 г. декларация обр. 1 е подадена на 15.06.2021 г. по интернет с КЕП, в която не е посочен ден на прекратяване на осигуряването, за месец май 2021 г. няма подадена декларация образец 1.

Налични са по делото данни за издадени на ищцата два болнични листове за периоди 09.06.2021г. – 15.06.2021г. и 16.06.2021г. – 22.06.2021г., които са приети от ответника на 02.07.2021г. след изпращането им от ищцата с пощенски куриер.

Събрани са по делото и други писмени доказателства, от РУ на МВР, РП – Кюстендил, ТО Дупница и ИТ, които съдът намира, че не установяват релевантни за спора факти, поради което намира за ненужно да ги обсъжда.

Прието е заключение на назначената по делото съдебно – счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице Г.В., от което се установява, че размерът на неизплатеното брутно трудово възнаграждение за м. април 2021г. на ищцата е 2 240, 73 лв.; размерът на обезщетението за използван платен годишен отпуск по чл. 224 КТ за 2021г. е 2 027, 33 лева, а ако се вземе предвид предизвестие – 2 240, 73 лева.; размерът на законната лихва върху трудовото възнаграждение за м. април 2021г. е 124, 49 лева, размерът на законната лихва върху обезщетение за използван платен годишен отпуск за 2020/2021г. до 28.04.2021г. е 180, 21 лева, а до 05.06. – 199, 18 лева.

Прието е заключение на назначената съдебно – техническа експертиза, изготвена от вещото лице Е.Ж., от което се установява, че ищцата на 04.05.2021г. е изпратила имейл на личната поща на Игумена на РСО с прикачен файл, съдържащ молба за отпуск от 05.05.2021г. до 03.06.2021г.; на 19.05.2021г. ищцата е изпратила до счетоводството на ответника имейл с прикачен файл, съдържащ информация за банковата ѝ сметка; на 08.06.2021г. е изпратила имейл до личната поща на Игумена на РСО с прикачен файл, съдържащ искане месечното ѝ възнаграждение да се заплаща по посочената от нея в

искането банкова сметка на основание чл. 270, ал. 3, изр. 2 КТ; на 11.06.2021г. е изпратила имейл до личната поща на Игумена на РСО с прикачен файл, съдържащ болничен лист издаден ѝ за периода 09.06.2021 – 15.06.2021г., като вещото лице е установило, че процесните имейли са били изпратени, и не са открити съобщения за грешки при изпращането им, изпратените до личния имейл на Архимандрит В. ('vital62@abv.bg') са налични на процесната електронна поща и не са изтрети, а имейл 2 от В.Г. до счетоводството на Рилска Света Обител (rilskasvetaobitel_schctovodstvo@mail.bg) е изпратен, но не е открит в електронната поща. Вещото лице сочи, че mail.bg позволява изтриване на получени имейли, така че има вероятност имейла да е получен и изтрит. Поради изтичане на законоустановения срок (6 месеца) за съхраняване на трафична информация не може да се направи проверка получен ли е процесният имейл.

Събрани са гласни доказателства чрез разпита на свидетелите Р. В. Г. – В. – секретар на РСО, Г. Т. Г. – касиер при ответника и В. Д. М. – завеждащ „Бюро кръщенки“ при ответника. От показанията на свидетеля Г. се установява, че след Великден 2021г. ищцата не е отишла повече на работното ѝ място, казала на св. Г., че така е решила, спряла да вдига телефона, св. Г. докладвал на Игумена на РСО, че е получена по ел. поща молба за отпуск от ищцата, но тъй като молбата не била подписана, заповед за отпуск не е издавана, а молбата ѝ за прекратяване на ТПО по взаимно съгласие, респ. с едномесечно предизвестие от нейна страна „не я вхождали, защото тя не им съдействала за предаване на документацията“.

От показанията на свидетелите Г. Г. и В. М. се установява, че последния ден, в който ищцата е била на работа е последният работен ден преди Великден 2021г., в който предавала работата на В. М., след което спряла да ходи на работа и счетоводната година не била приключена в срок, трябвало да ангажират други специалисти и да им заплатят, за да се приключи годината счетоводно.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Предявени са искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, чл. 128, ал. 2 КТ и чл. 224, ал. 1 КТ.

Ответникът не оспорва твърдението, че с ищцата са били в трудови правоотношения до 16.07.2021г.

Съгласно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 от ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения, при което в настоящия казус по иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ работодателят – ответник в настоящото производство следва да докаже при условията на главно и пълно доказване, че между страните е било налице валидно трудово правоотношение към момента на прекратяването му; че извършеното уволнение е законосъобразно и основанията, на които е било прекратено ТПО са били налице към момента на прекратяването.

По исковете с правно основание чл. 128, ал. 2 КТ и чл. 224, ал. 1 КТ, ищецът следва да докаже, че е престириал своята работна сила за исковия период, както и останалите предпоставки за дължимост на трудовото му възнаграждение и обезщетението и неговия размер, съответно и възнаграждението, определено по реда на чл. 177 КТ към деня на прекратяването.

Ответникът от своя страна следва да докаже онези свои възражения - правоизключващи, правоотлагащи, правопрекрътаващи, правоунищожавачи и правопогасяващи възражения, от които черпи изгодни за себе си правни последици.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, съдът намира следното:

Искът е допустим – предявен е в двумесечният законово установен срок от получаването на заповедта на 21.09.2021г., а по съществото си основателен, по следните съображения:

Съгласно чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ трудовият договор може да се прекрати, ако и двете страни са изразили писмено волята си за това. Страната, към която е отправено предложението, е длъжна да вземе отношение по него и да уведоми другата страна в 7-дневен срок от получаването му. Ако тя не направи това, смята се, че предложението не е прието. Съгласието на работодателя може да се изрази и чрез връчване на заповед за прекратяване на трудовия договор, но това следва да се извърши в 7-дневния срок от получаване на предложението - Решение № 326 от 19.05.2010г. по гр.д. № 706/2009г. IV г.о. ВКС. От събраните по делото доказателства, съдът счита, че не се установява хипотезата на посочената норма в случая – не са ангажирани доказателства от ищцата за взаимно писмено изразяване на волята на двете страни в тази насока, дори да се приеме, че тя е представила пред ответника заявление по чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ на 28.04.2021г. – датата, посочена като изготвяне на същото, няма никакви доказателства по делото то да е стигнало до Игумена на РСО, както и никакви доказателства за изразяване на писмено становище от работодателя именно за прекратяване на ТПО по взаимно съгласие.

Съгласно чл. 326, ал. 1 КТ работникът или служителът може да прекрати трудовия договор, като отправи писмено предизвестие до работодателя, срокът на което предизвестие при прекратяване на безсрочен трудов договор е 30 дни, доколкото страните не са уговорили по-дълъг срок, но не повече от 3 месеца, като в случая е 30 дни съгласно чл. 5 на сключения между странните трудов договор, посочен по - горе. Съдът предвид събраните по делото писмени и гласни доказателства приема, че е налице хипотезата на нормата на чл. 326, ал. 1 КТ – на първо място доколкото такова нарочно изявление от ищцата е обективизирано от нея в заявлението ѝ от 28.04.2021г., представено по делото, което дали е входирано или не от нейния работодател (в случая няма данни да е било входирано) няма основание да бъде вменено в нейна отговорност от една страна, а от друга страна – в показанията си свидетелят Г. сочи, че „щяли да вхидират заявлението ѝ ако съдейства за предаване на работата, но тя отказала да съдейства и не я вхидирали“. Приемането на обратното би означавало да се постави волята на работника/служителя за прекратяване на ТПО с предизвестие в зависимост от волята на работодателя, което е недопустимо. Още повече, че в представени от ответника писмени доказателства (напр. заповед № ЛС – 04-21-107 от 28.04.2021г.) се сочи основание за издаването им именно молба на ищцата и разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от Закона за счетоводството, съгласно която разпоредба при прекратяване на трудово, служебно или облигационно правоотношение с лице, което извършва текущо счетоводно отчитане и съставя финансови отчети, счетоводната документация се предава на лице, определено от ръководителя на предприятието, т.е. в настоящия казус работодателят - ответник е бил наясно с волята на ищцата за прекратяване на ТПО на основание чл. 326, ал. 1 КТ. С оглед това и на основание чл. 326, ал. 4 КТ съдът приема, че трудовото отношение между страните е прекратено на 29.05.2021г. и последващите заповеди за прекратяването му са незаконосъобразни, като следва да се посочи, че издадени от работодателя две заповеди при налагане на дисциплинарно уволнение /заповед за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и заповед, с която се прекратява трудовото правоотношение поради същото дисциплинарно уволнение/, следва да се възприемат като един акт на работодателя, с който трудовото правоотношение е прекратено, поради дисциплинарно уволнение – в този смисъл Решение № 135 от 06.06.2012г. по гр.д. № 994/2011г. III г.о. ВКС. Следва да се посочи, че действително на ищцата не е бил разрешен отпуск по молбата ѝ, изпратена по ел. поща до работодателя – от 05.05.2021г. до 03.06.2021г. и ответникът е имал законово основание да прекрати ТПО, поради неявяването ѝ на работа без да ѝ е разрешен отпуск, но е могъл да ѝ наложи дисциплинарно наказание „уволнение“ в периода, в който между страните все още е съществувало ТПО – до 29.05.2021г., а в случая заповедта на работодателя сочи период, след прекратяването му – 01.06.2021г. – 04.06.2021г.

По изложените съображения искът с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ се явява основателен и следва да бъде уважен.

Основателен частично се явява и иска на ищцата по чл. 128, ал. 2 КТ - неплатено брутно трудово възнаграждение за месец април 2021 г., което възлиза на сумата от 2 240, 73

лв. – съгласно приетото по делото заключение на вещото лице, по следните съображения:

В тежест на ищцата е да докаже съществуването на трудово правоотношение за периода, размера на основното възнаграждение, както и основанията за прекратяване на правоотношението. При установяване на горните предпоставки ответникът следва да докаже погасяване на задължението си чрез плащане. Страните не спорят относно възникването и съществуването на трудовото правоотношение помежду им през м.април 2021г., което се установява и от събраните по делото писмени доказателства. В приложение на установената от чл. 8, ал. 2 КТ презумпция и при липсата на обратно доказване от страна на ответника-работодател, съдът приема, че за същия период ищцата е изпълнявала добросъвестно трудовите си задължения, включително задължението си да престоира работна сила. Следователно за същия период за работодателя са възникнали задълженията по чл. 128, т. 1 и 2 КТ да начислява и заплаща уговореното възнаграждение за извършената работа. Ответникът, който носи тежестта, не е установил погасяване на задълженията си за заплащане на трудово възнаграждение в пълен размер за претендиращия период – м. април 2021г., като в отговора на исковата молба е направено възражение на ответника за прихващане, което възражение е направено съевременно с отговора на исковата молба и което възражение е с правно основание чл. 203, ал. 2 КТ. Съдът намира същото за основателно и доказано. Съгласно посочената разпоредба на чл. 203, ал. 2 КТ за вреда, която е причинена умишлено или в резултат на престъпление или е причинена не при или по повод изпълнението на трудовите задължения, отговорността се определя от гражданския закон. Възражението за прихващане изхожда от легитимирано лице – носителя на твърдяното вземане, работодател по трудово правоотношение, като същевременно възражението е основателно, тъй като са налице са изискванията за компенсация – наличие на два дълга, две насрещни задължения, идентичност на субектите, еднородност и заместимост на насрещните задължения. Според чл. 103 от ЗЗД, когато две лица си дължат взаимно пари или еднородни и заместими вещи, всяко едно от тях, ако вземането му е изискуемо и ликвидно, може да го прихване срещу задължението си. Съгласно чл. 104, ал. 2 от ЗЗД, двете насрещни задължения се смятат погасени до размера на по-малкото от тях от деня, в който прихващането е могло да се извърши. От събраните по делото писмени и гласни доказателства съдът счита, че на ищцата следва да се вмени отговорност по чл. 45 ЗЗД (предвид препращането на нормата на чл. 203, ал. 2 КТ към гражданския закон) за причинените на ответника вреди, поради трудовото ѝ поведение – макар да е депозирала волеизявление пред работодателя ѝ за прекратяване на ТПО с предизвестие, което съдът приема за установено, същата не се явявала на работното си място и не е изпълнявала трудовите си задължения в течение на срока на предизвестие, знаейки, че отпуск не ѝ разрешен от работодателя по реда на чл. 173 КТ и ставайки повод за нанасяне вреда на работодателя в посочения в отговора на исковата молба смисъл и установена от писмените (приложение 9-11 от отговора на исковата молба) и гласни доказателства по делото (показанията на всички разпитани свидетели за установените и с писмени доказателства разноси) вкл. и по размер на 2 026, 30 лева.

При така изложеното, в заключение на ищцата се следва сумата в размер на 214, 43 лева по иска с правно основание чл. 128 КТ, а до претендиращия размер от 2 240, 73 лева или за сумата от 2026, 30 лева искът следва да се отхвърли, поради прихващане с насрещното вземане на ответника към ищеца, което той има на основание чл. 203, ал. 2 КТ.

Обусловеният иск с правно основание чл. 245, ал. 2 от КТ във вр. с чл. 86 от ЗЗД с оглед частичната основателност на обуславящия иск, се явява частично основателен - работодателят дължи и обезщетение за забава за периода от настъпване изискуемостта на вземането за трудово възнаграждение до датата на завеждане на иска на основание чл. 245, ал. 2 КТ – в размер на 11, 85 лева, като за разликата до 123, 87 лева, така, както е претендиран и за периода от 01.05.2021г. до 16.11.2021г. следва да се отхвърли.

По иска по чл. 224, ал.1 от КТ

Съгласно разпоредбата на чл. 224 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работникът има право на обезщетение за неползвания платен годишен отпуск, чийто размер следва да се определи въз основа на последното брутно трудово възнаграждение за месеца, предхождащ прекратяването по аргумент от чл. 224, ал. 2 и чл. 177 от КТ. По предявения иск в тежест на работодателя е да докаже положителния факт на ползване на отпуска или заплащането на дължимото обезщетение за неползването му. Съобразно заключението на съдебно-счетоводната експертиза вещото лице установява, че дължимата сума за обезщетение по чл. 224 КТ за неизползван платен годишен отпуск за исковия период е в размер на 2 240, 73 лв., като искът следва да бъде уважен до посочената сума, а за разликата над нея до пълния предявен размер от 5 106, 43 лв. или за сумата от 2 865, 70 лева искът по чл. 224, ал. 1 КТ следва да се отхвърли. Дължи се на ищцата и обезщетение за забава върху сумата от 2 240, 73 в размер на 180, 21 лева, посочена от вещото лице, както законната лихва, считано от датата на предявяване на исковете с подаване на исковата молба в съда – 16.11.2021 г. до окончателното изплащане на вземанията.

По разноските:

С оглед изхода от делото, на ищцата се следват разноски за адвокатски хонорар съобразно уважената част от иска в размер на 230, 34 лева, а и ответникът следва да бъде осъден на основание чл. 78, ал. 6 ГПК да внесе по сметка на РС - Дупница сумите в размер на 343, 87 за държавна такса и сумата от 430, 00 лева за възнаграждения за вещи лица.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразни Заповед № ЛС-04-21- 123 от 16.07.2021 г. и Заповед № ЛС-04-21-123 от 16.09.2021 г. и двете на Игумена Епископ – Евлогий на РИЛСКА СВЕТА ОБИТЕЛ – РИЛСКИ МАНАСТИР с ЕИК 000264562 и **ПРИЗНАВА** за незаконно наложеното с тях на В. К. Г., с ЕГН *****, с адрес: град Рила, ул. “Свети Иван Рилски“ № 34, общ. Рила, Област Кюстендил дисциплинарно наказание „уволнение.“

ОСЪЖДА РИЛСКА СВЕТА ОБИТЕЛ – РИЛСКИ МАНАСТИР с ЕИК 000264562, представляван от Игумена Епископ – Евлогий да заплати на В. К. Г., с ЕГН *****, с адрес: град Рила, ул. „Свети Иван Рилски“ № 34, общ. Рила, Област Кюстендил сумата в размер на **214, 43 лева** на основание чл. 128, ал. 2 КТ, представляваща неплатено трудово възнаграждение за месец април 2021 г., ведно с мораторна лихва върху нея в размер на **11, 85 лв.**, начинаеща от 01.05.2021 г. до датата на предявяване на иска и законната лихва върху сумата от 214, 43 лева от датата на предявяване на иска – 16.11.2021г. до окончателното изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** като неоснователен предявения от В. К. Г., с ЕГН *****, с адрес: град Рила, ул. “Свети Иван Рилски“ № 34, общ. Рила, Област Кюстендил срещу РИЛСКА СВЕТА ОБИТЕЛ – РИЛСКИ МАНАСТИР с ЕИК 000264562, представляван от Игумена Епископ – Евлогий иск за осъждане на ответника да заплати на ищцата трудово възнаграждение за месец април 2021г., в размер на **2026, 30 лв., КАТО ПОГАСЕН ЧРЕЗ ПРИХВАЩАНЕ** с насрещното вземане на РИЛСКА СВЕТА ОБИТЕЛ – РИЛСКИ МАНАСТИР с ЕИК 000264562, представляван от Игумена Епископ – Евлогий за дължимото от нея на ответника обезщетение по чл. 203, ал. 2 от КТ в размер на 2 026, 30 лева.

ОСЪЖДА РИЛСКА СВЕТА ОБИТЕЛ – РИЛСКИ МАНАСТИР с ЕИК 000264562, представляван от Игумена Епископ – Евлогий да заплати на В. К. Г., с ЕГН *****, с адрес: град Рила, ул. “Свети Иван Рилски“ № 34, общ. Рила, Област Кюстендил сумата в размер на **2 240, 73 лв.**, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск

на основание чл. 224, ал. 1 КТ, ведно със заявеното искане за присъждане на обезщетение за забава в размер на **180, 21 лева** и законната лихва върху сумата от 2 240, 73 лева, считано от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, като за разликата над сумата от 2 240, 73 лева до пълния предявен размер от 5 106, 43 лв. или за сумата **от 2 865, 70 лева ОТХВЪРЛЯ** иска, като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от В. К. Г., с ЕГН *****, с адрес: град Рила, ул. “Свети Иван Рилски“ № 34, общ. Рила, Област Кюстендил РИЛСКА СВЕТА ОБИТЕЛ – РИЛСКИ МАНАСТИР с ЕИК 000264562, представляван от Игумена Епископ – Евлогий иск по чл. 86 ЗЗД за осъждане на ответника да ѝ заплати сумата от 112, 02 лева законна лихва за периода 01.05.2021г. – 16.11.2021г. върху сумата от 2026, 30 лв., представляваща трудово възнаграждение за м. април 2021г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК РИЛСКА СВЕТА ОБИТЕЛ – РИЛСКИ МАНАСТИР с ЕИК 000264562, представляван от Игумена Епископ – Евлогий да заплати на В. К. Г., с ЕГН *****, с адрес: град Рила, ул. “Свети Иван Рилски“ № 34, общ. Рила, Област Кюстендил сумата в размер на **230, 34 лева**, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение съобразно уважената част от исковите.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК РИЛСКА СВЕТА ОБИТЕЛ – РИЛСКИ МАНАСТИР с ЕИК 000264562, представляван от Игумена Епископ – Евлогий да внесе по сметка на РС – Дупница сумата в размер на **430, 00 лева** за възнаграждения за вещи лица съобразно уважената част от иска и сумата в размер на **343, 87 лева** държана такса по предявените искове.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд-Кюстендил в двуседмичен срок от връчването му на страните с въззивна жалба.

Съдия при Районен съд – Дупница: _____